

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Minden ember, akivel valaha találkoztam, hatással volt a sorsomra, a személyiségemre.

Vannak, akik csak átutazók voltak, míg mások hosszabb ideig maradtak...

Különleges ajándéka az életnek, hogy kölcsönösen támogathattuk egymást, ezáltal formálhattuk egyéni világgépünket.

Köszönöm, hogy mindez a részemé válhatott!

Szerző

BEVEZETŐ

A lány szomorú szívvel ballagott Budapest nyirkos utcáin. A bal vállán hatalmas csokoládébarna táskát cipelt, jobb kezével egy gurulós bőröndöt húzott. Szörnyen magányosnak érezte magát. Egyetlen nap alatt omlott össze az egész élete. Nem tudta mi tévő legyen, hová menjen. Nem volt kihez fordulnia.

Kevés készpénze volt, mivel legtöbbször bankkártyával fizetett. Késő este lévén, már nem tudott levenni a számlájáról, és a bankkártyája abban a lakásban maradt, ahonnan néhány órája a barátja kitette őt az utcára. Sorscsapások sorozata érte ezen a napon.

Veronika teljesen tanácstalan volt. Egyetlen panzióban sem talált szállást éjszakára. Téli hónap lévén, nagyon hideg volt. Elzsibbadt mindkét keze a cipekedésben, és már egész testében vacogott. Úgy érezte, menten összecszik a fáradtságtól. Bárcsak lenne kihez fordulnia ebben a nyomorúságos helyzetben, de senkit sem ismert a városban a barátján, és a cég munkatársain kívül, akiknek az otthoni elérhetőségét nem ismerte. Különben sem volt túlságosan jóban senkivel. Még egy éve sem volt egészen, hogy Budapestre költözött. Hirtelen ötlettől vezérelve döntött így. A munkahelyén elégedettek voltak vele, de a cég régi munkatársai a riválist látták benne. Ő volt a legfiatalabb dolgozó, és talán a legképzettebb is. Az ötletei, a fiatalsága, a lendülete új színfoltja volt a vállalkozásnak. Számos megbízást nyertek el Veronika kreatív ötleteinek köszönhetően. Ezért is lepte meg, hogy váratlanul ilyen

nagy igazságtalanságnak esett áldozatául.

Kora reggel kezdődött a kálváriája, úton a munkahelye felé. Az egyik kereszteződésben, egy középkorú férfi nekihajtott a kocsijának. Szerencsére személyi sérülés nem történt, de hosszú ideig tartott a helyszínelés, s végül az autóját elszállították egy műhelybe.

A nagy zűrzavarban, elfelejtett beszólni a munkahelyére, ezért a főnöke, alig hogy megérkezett, azonnali hatállyal felmondott neki. Még ideje sem volt felocsúdni, annyira megdöbbsent az eseményeken.

Aztán, mintha mindez nem lett volna elég egy napra, amikor hazaért, a barátját egy másik nővel találta félreérthetetlen helyzetben. Egy borzalmas, felkavaró jelenet után, Veronika ruhái, és minden holmija a lépcsőházban ért földet. Óriási pofon volt ez az élettől. Azt hitte, ilyen csak a filmekben létezik, és tessék, most a saját bőrén érezte, milyen kiszolgáltatottnak és védtelennek lenni. Milyen, amikor a sors egy váratlan pályára kényszeríti az embert akarata ellenére.

Ahogy bandukolt a nyirkos utcán, egyszer csak megpillantott egy Ice Charlie névre keresztelt hangulatos kiskocsmát. Hm, Jeges Charlie – mosolyodott el a véletlenül. Az elnevezés nagyon is illett jelenlegi állapotára. Valóban, majd megfagyott a dermesztő hidegben. Fáradtsága, és gyomra hangos korgása arra készítette, hogy belépjen oda.

Félszegen nyitott be az ajtón, hiszen korábban nem igen járt hasonló helyen. Nem tudta, mire számíton. A bátortalansága gyorsan elszállt, amikor a jó kedélyű pincér előzékenyen beljebb hívta őt.

— Szép jó estét hölgyem! Mit adhatok? – kérdezte

barátságosan az ott álló férfi.

— Jó estét – köszönt a lány. – Szeretnék egy narancslevet kérni, és egy sonkás szendvicset, ha lehet – felelte halkán.

— Máris hozom hölgyem – vette fel a rendelést a kissé zömök testalkatú férfi. – Addig is foglaljon helyet! – ajánlotta jóindulattal.

— Köszönöm – hálálkodott Veronika, és lehuppant az egyik legközelebbi asztalhoz. Amikor hosszasan körülnézett, meglepve látta, hogy alig van pár vendég a bárban. Mikor kihozták a rendelést, félszegen megkérdezte:

— Meddig vannak nyitva? – érdeklődött leszegett fejjel. Nem tudta, és nem is akarta elrejtteni szomorúságát, elesettségét a pincér előtt.

— Csak önre vártunk. Fél óra múlva zárunk – felelte mosolyogva a hatvanöt év körüli férfi.

— Hogy érti? – nézett csodálkozva a fiatal lány.

— Önnek szállásra van szüksége – mutatott magyarázatként a bőröndre. – Nekünk van egy szabad szobánk az emeleten, szép fürdőszobával. Egy feltétellel elfoglalhatja a szobát, ha egy hónapig kiségit minket, mint pincérnő – mondta a férfi.

— Maga itt a főnök? – tudakolta kissé bizalmatlanul Veronika. Nem akarta elhinni az imént hallottakat. Egy csapásra megoldódna, minden aggodalma. Igaz, csak átmenetileg, de pillanatnyilag többet nem is várhatna a sorstól. Ki ez a férfi? Honnan tudja, hogy neki éppen mire van szüksége?

— Nem én vagyok. Alkalmazott vagyok csupán. A főnök mindjárt jön. Ne aggódjon, nincs mitől félnie! Nagyon jó ember, higgyen nekem! – biztatta megnyerő modorral a fiatal nőt.

— Furcsa, és meglehetősen szokatlan az ajánlat. Valóban szükségem van szállásra, és az állás is jól jönne – jegyezte meg inkább önmagának.

— Tudom hölgyem. Teljesen átérzem a helyzetét. Mért ne segíthetnénk egymáson, ha már így esett? – mondta meggyőzően a férfi. — A megfelelő időben, megérkezik a segítség. Nekem egy hónap szabadságra van szükségem, magának pedig, munkára és szállásra. Mindkettőnk gondja így megoldódni látszik. Bemutatkoznék, ha nem bánja, Tóth Gusztáv vagyok. Önben kit tisztelhetek? – hajolt meg méltóságteljesen a férfi.

— Örülök, hogy megismerhettem Gusztáv. Én, Nagy-Kovács Veronika vagyok – nyújtotta kecsesen a kezét a férfinak.

— Örülök, hogy egymásra találtunk Veronika – mondta sejtelmesen a férfi.

— Hasonlóképpen – sóhajtott mélyet a lány, majd beleharapott a szendvicsebe.

Amíg Gusztáv szorgoskodott a pult mögött, addig Veronika jóízűen elfogyasztott minden falatot a tányérjáról.

Amikor éppen végzett, az emelet irányából egy kellemes férfihangra lett figyelmes. A félhomályban nem látta tisztán az arcát, de már a hangszíne is roppant bizalomkeltő volt.

A csigalépcső tetején megpillantotta a lány bariton hang tulajdonosát, s egy pillanatra Veronika minden gondját elfelejtette. Varázslatos volt, amikor a sudár termetű férfi fölé állt, és kedvesen rámosolygott.

— Üdvözöllek Veronika! Andreas Moldani vagyok. Örülök, hogy végre találkozhatunk – mondta magabiztosan a férfi. A lány nem értette, mi történik körülötte, de nem kívánt akadékoskodni. A világeért se kockáztatta volna, hogy újra

az utcára kerüljön. Így óvatosan próbált puhatólózni.

— Nagyon örülök Andreas. Úgy hallottam, kiségitőre volna szüksége, amíg Gusztáv úr a szabadságát tölti – próbált magára erőltetni egy mosolyt.

— Így van – bólintott a férfi. — Gusztáv egy pótolhatatlan munkatárs, de sajnos néhány hétre most nélkülöznünk kell. Családi ügyek szólítják el. Látja, az ajtóra is kiírtuk, kiségitőt felveszünk – mutatott a bejárat irányába.

A kiírás valóban ott volt, ahol a férfi mutatta. Valószínűleg eddig elkerülte a figyelmét – gondolta. A lányt meglepte a barátságos fogadtatás. Nem tudta, mit gondoljon. Egy szempillantás alatt megoldódott minden gondja. Ez égi csoda, annak kell lennie. Bárhogyan is volt, nem hagyhatta elveszni ezt a csodás lehetőséget. Csak remélte, hogy nem bűnözők kezei közé került.

— Tudom, tele vagy kételyekkel – sűgta Andreas. — Nem kell aggódnod, jó helyen vagy, biztonságban.

— Nem aggódom – füllentette a lány. — Jó, egy kicsit mégis – ismerte el aztán.

— Itt nem eshet bántódásod. Nem vagyunk gonosztevők. Egyszerű vendéglátósok vagyunk, akiknek szüksége van némi segítségre – vázolta fel röviden.

— Nekem pedig munkára és szállásra – ismerte be a lány.

— Nagyszerű Veronika. Akkor megmutatom a szobádat. Nem túl nagy, de remélem, azért megfelel majd – mondta a férfi, miközben felemelte a lány bőröndjét, és elindult vele a csigalépcső irányába. Veronika szó nélkül felvette válltáskáját, és bizalmat szavazva a férfinak, elindult utána. Amikor Andreas kinyitotta előtte a vendégszoba ajtaját, a lánynak még a lélegzete is elállt. Az általuk szerény szobácskának nevezett helyiség, igazából egy

luxuslakosztálynak felelt volna meg egy jóhírű szállodában.

— Remélem, elfogadható számokra mindaz, amit nyújtani tudunk – mondta szerényen Andreas.

— Ugye viccel? Ez a szoba tökéletes – felelte meghatottan a lány. Roppant hálás volt a férfinak. — Nem is tudom, hogyan köszönhetném meg – suttogta elrejtve könnyeit.

— Nem kell megköszönnöd, hiszen én tartozom hálával – felelte a férfi. — Kérlek, mostantól tegezz! Barátok közt így természetes – mondta, s mielőtt Veronika szóhoz juthatott volna, sietősen elhagyta a lány szobáját.

ELSŐ FEJEZET

Az este nagyon gyorsan elrepült. A fiatal nő kicsomagolta ruháit, szépen berendezkedett, majd lezuhanyozott. Sokáig nem jött álom a szemére, folyton az aznapi eseményeket pergette vissza gondolatban. Végül, arra az egyszerű következtetésre jutott, hogy az isteni gondviselés a megmentésére sietett. Nehéz helyzetében az égiek vigyáztak rá, nem hagyták magára a zord hidegben.

Reggel frissen és üdén ébredt. Felkapott magára egy koptatott farmernadrágot, egy citromsárga pólót, és egy balerina cipőcskét. Sietősen megmosakodott, megfésülködött, gesztenyeszínű haját laza lófarokba fogta, és már készen is állt az első munkanapjára.

Amikor lenézett az emeletről, meglepve látta, hogy alig van mozgás az épületben. Ahogy végighaladt a folyosón, az egyik szoba ajtaja résnyire nyitva volt. Kíváncsian kukucskált be az idegen helyiségbe. Hasonlóan berendezett, ízléses hálószoba volt, akárcsak az övé, de láthatóan férfiasan modern berendezéssel. Egyszer csak halk neszre lett figyelmes, és ekkor váratlanul megpillantotta Andreast, amint félmeztelen kijön a fürdőszobából. Gyönyörűen kidolgozott, szép felsőteste volt, napbarnított bőre egészséges benyomást keltett. Haja kissé hosszított, szép világosbarna, szemei zölden ragyogtak, mint a smaragd. Ijedtében azt se tudta mitévő legyen. Végül úgy döntött visszamegy a szobájába. Amikor becsukta maga mögött az ajtót, mély sóhajtással dőlt az ajtófélfának. Még sosem látott Andreashoz fogható férfit, s főleg nem kalapált ilyen

zaklatottan a szíve. Mi történhetett vele? Nem ismert önmagára. Mintha teljesen elveszítette volna az irányítást az élete felett. Nem tudott uralkodni sem az események alakulása, sem az érzései felett. Egy negyedórával később hagyta el végül a szobáját. Halk motoszkálás hallatszott a konyha felől, de semmi különösebb esemény nem történt a házban. Bizonytalan léptekkel elindult lefelé a lépcsőn, mire a neszre felfigyelt Gusztáv úr, és hamarjában kikukkantott a raktárajtón.

— Szép jó reggelt – mosolygott a férfi. — Milyen csinos ma – állapította meg elismerően.

— Köszönöm szépen – pironkodott hálás mosollyal. — Mondja Gusztáv úr, miben segíthetek? Mi lesz a feladatom? – kérdezte izgatottan a férfit.

— Majd Andreas mindent el fog mondani. Már lázasan készülődik a konyhában. Én a mai naptól szabadságon vagyok – közölte a lánnyal.

— Á, vagy úgy. Akkor pihenjen sokat, és utazzon jól! Várjuk vissza – mondta a fiatal nő, mire az idős férfi csak biccentett búcsúzás gyanánt, s úgy integetett a lánynak, hogy oda se nézett. Milyen furcsa ember – gondolta Veronika.

A konyha felé közeledve, mennyei illatokat érzett. Amikor az ajtóhoz ért, jelezvén érkezését halkán bekopogott.

— Gyere csak! – szölt Andreas. Amikor a lány belépett a helyiségbe, zavartan dobta le magáról a kötenyt, amiben ez idáig szorgoskodott.

— Nem akarok zavarni – mondta kissé megszeppenve.

— Egyáltalán nem zavarasz, gyere csak közelebb! – hívta a férfi, akinek acélos, izmos karja, csak úgy duzzadt a színes, flanel ingben.

- Esetleg segíthetek valamit? – kérdezte a fiatal nő.
- Nem, köszönöm. Éppen elkészültem mindennel – mutatott a sok finomságra az asztalon. Volt ott minden, ami reggelire csak elképzelhető volt. Narancslé, tej, kávé, tükörtojás, sonka, vaj, lekvár, piritós, és a lány nagy kedvence a palacsinta. Nincs is a világon finomabb desszert. – mosolyodott el a látványtól.
- Ez igazán fenséges reggeli – mondta elismerően. – Ki fogja ezt mind megenni? – kérdezte csodálkozva.
- Hát mi – felelte mi sem természetesebb módon Andreas.
- Esetleg várunk még valakit? – kíváncsiskodott a lány.
- Nem várunk senkit, kettesben reggelizünk – szólt határozott hangon a férfi.
- Értem – csendesedett el hirtelen Veronika, mert látta, kissé idegesíti Andreast a kérdéseivel.
- Úgy terveztem, hogy megreggelizünk, majd megmutatok, és elmagyarázok minden szükséges dolgot. Pár nap alatt, könnyen átlátod majd az üzlet működését, a szokásokat, megismered a beszállítókat, és a vendégkört is. Mi a véleményed? – kérdezte a férfi, miközben helyet kínált a lányt.
- Nagyszerű Andreas, valóban szükségem lesz némi iránymutatásra – ismerte be Veronika, majd leült éppen a férfival szemben.
- Jó étvágyat Veronika! Bátran vegyél mindenből! – biztatta a férfi.
- Köszönöm, jó étvágyat neked is – mosolygott kissé zavartan. – Andreas! Kérdezhetek valamit? – mondta néhány pillanat múlva a lány.
- Kérdezz csak bátran! – bólintott két falat között a férfi.
- Hogy értetted azt tegnap este, ”örülök, hogy végre

találkozhatunk?” Mintha előre tudta volna, hogy bejövök azon az ajtón. Pedig ezt nem sejtetted – nézett fürkészően a férfira.

— Mindenképpen az igazat akarod hallani? – kérdezte komoly tekintettel a férfi.

— Hát persze. Mi más akarnék? Ez a kijelentésed úgy megijesztett – magyarázta bátortalanul.

— Tudtam, hogy találkozni fogunk – ismerte be a férfi. — Már régóta ismerjük egymást, korábbi éveinkből. Ez a találkozás tervezett volt. Az idő, a hely, és minden más körülmény. Többet, egyelőre nem mondhatok – szögezte le Andreas.

— Te intézted a balesetet, és hogy kirúgjanak a munkahelyemről? Az egész bonyodalom azért volt, hogy ide jöjjenek? – kérdezte gyanakvóan Veronika. — Miért? – suttogta csalódott arckifejezéssel a lány.

— Nem, dehogyan – Andreas vigasztalóan megsimította a lány kezét. — Nem célom sem ártani, sem fájdalmat okozni neked. Nem ezért vagyok itt – mondta határozottan. — Most legyen elég annyi, hogy találkoznunk kellett ebben az életben is. Ígérem, idővel minden világos lesz – próbálta megnyugtatni.

— Én nem hiszek ezekben a reinkarnációs dolgokban – jelentette ki elutasítóan a fiatal nő. — Ne is akarj engem meggyőzni. Csak nem valami szektához tartozol? – nézett ijedten, magától a gondolattól is megrettent.

— Szektáknak, vallásoknak, és egyéb hitrendszernek, semmi köze a szellemi világhoz. Nem tartozom ezekhez a szervezetekhez. Egyéni feladataim vannak, igyekszem azokat teljesíteni – mondta titokzatosan a férfi.

Veronika letette mindkét evőeszközt a kezéből, és finom

nőies mozdulattal megtörölte szája szélét egy papírszalvétával.

— Azt mondd, hogy egy feladat vagyok számodra? – kérdezte a lány, mélyen a férfi szemébe nézve. Andreas állta a kételkedő pillantásokat. Teljes lelki nyugalommal felelt mindenre.

— Nevezhetjük így is. Feladat, küldetés, megbízatás. Mindegy minek hívjuk, attól ugyanaz marad. Ezt a mostanit, nagy örömmel vállaltam – mondta halkán, s így szinte még nagyobb nyomatékot adott szavainak.

— Ki adta ezt a megbízatást? – tudakolta kíváncsian a fiatal nő. Hihetetlen volt számára mindaz, amit az utóbbi néhány percben hallott.

— Ez legyen majd egy másik beszélgetés témája – ajánlotta a férfi. — Együnk, mert kihűl az étel! – noszogatta a lányt, aki bár nem szívesen, de végül abbahagyta a kérdezősködést.

A fiatal nő az egész napot Andreas társaságában töltötte. Meg volt győződve arról, hogy valami egészen különös történetbe cseppent. Nem tudta eldönteni, hogy a férfit valójában milyen szándék motiválja, de legbelül érezte, hogy kétségei ellenére mégis megbízható ember. Nem csak a rendkívüli férfit látta benne, hanem a jó tanárt, a tanácsadót, aki egy nap leforgása alatt, olyan sok ismeretre megtanította a vendéglátásról, amit iskolai berkeken belül, csak hónapok alatt sajátíthatna el. Gyorstalpaló volt ez a javából, s már nem is bánta annyira, hogy a véletlen erre a különös helyre vezérelte őt. Mindig is hit a sorsban, a végzetben. Úgy gondolta, ha már valami egészen rendkívüli okból itt kell lennie, akkor kihozza belőle a maximumot. Mindent elkövet, hogy valódi, és hathatós segítséget tudjon

nyújtani Andreasnak, Gusztáv úr távolléte alatt.

Ezernyi kérdés, és gondolat kavargott az agyában, de tudta jól, nem kaphat előbb magyarázatot kérdéseire, mint ahogyan elérkezik hozzá a megfelelő idő. Andreas egészen más férfi volt, mint akikkel idáig találkozott. Csupa kedvesség, és intelligencia, a legapróbb bizonytalanság, és féltékenység sem volt benne.

— Hölgyem! Kérhetnék még egy korsó sört? – szólta a pult mögött álló fiatal nőnek a középkorú bajuszos férfi.

— Természetesen – felelte Veronika, majd kitöltötte a kért italt. – Parancsoljon. Esetleg kér még valamit? – kérdezte magabiztosan.

— Az úr nem kér mást – szólta közbe Andreas. – Bélám, mára ez legyen az utolsó korsó. Tudod, hogy nem tűrök a bárban részeg embereket – mondta erélyes hangon.

— Tudom főnök, jól tudom. Igazad van, mint mindig – bólintott a férfi, látszott valami nagyon mélyen nyomasztotta. Éppen az asztalához igyekezett, amikor a helyiség tulajdonosa utána szólt.

— Ne menj el barátom! Gyere, ülj ide a pulthoz, és mond el, mi bánt! – ajánlotta Andreas, és figyelmesen közelebb hajolt hozzá, amikor a férfi helyett fogalt az egyik bárszéken.

— Nagy bajban vagyok Andreas – kezdte el mesélni. – Néhány éve lakásvásárlásra felvettünk egy hitelt, és most annyira megemelték a havi törlesztésünket, hogy ketten a feleségemmel sem keresünk annyit. Nem tudom, mit tegyünk. Nem szeretném, hogy a családom az utcára kerüljön. Sok pénz kell a gyerekekre, és már ott tartunk, hogy otthon csak folyton vitatkozunk emiatt – magyarázta gondterhelten.

— Ez valóban súlyos dolog barátom. Az egész családod

jövője, és megélhetése múlik rajta. Nem szabad félvállról venni. Én mégis azt mondom, tedd le azt a korsó sört, és menj most haza! Vigasztald meg a feleségedet, és mond neki, hogy már dolgozol a megoldáson! – tanácsolta Andreas.

— Ugyan, hogyan mondhatnám? Nem csaphatom be – ellenkezett, hiszen jól tudta, hamis ígéret volna mindez.

— Csak tedd azt, amit mondtam, nem fogod megbánni! A sörre a vendégem voltál. Most menj, és állítsd helyre a családi békét! – ajánlotta a férfi, miközben furcsa fények cikáztak a szemeiben. Veronika szótlan szemlélője volt az eseményeknek. Nem tudta, hogyan akar segíteni, de biztosra vette a sikert.

A férfi megfogadta jóakarója tanácsát. Felvette kabátját és a sálját, majd elindult hazafelé. Veronika, fürkészően nézett főnökére.

— Mért nézel így? – kérdezte Andreas.

— Kíváncsi vagyok, mi jön ezután. Hogyan segítesz megoldani ezt az ügyet? – válaszolta izgatottan a lány.

— El akarod lesni a trükkömet? – mosolyodott el a férfi.

— Szeretném – ismerte el Veronika.

— Jó, nem bánom – könyörült meg rajta játékosan. — Legyél a tanítványom! – simította meg kedvesen a lány arcát, s fürkészően nézett rá.

— Szerinted mit teszek most? – faggatta.

— Valahogy segítesz neki, hogy tudja fizetni a hitelt – tippelt a lány.

— Majdnem jó. Segítek neki, hogy ne kelljen fizetnie. Óriási a különbség – felelte Andreas.

— Ezt, hogy akarod elérni? Lehetetlen próbálkozásnak tűnik – mondta a lány lemondóan. Nem értette a férfi

szándékait, nem is sejtette, valójában mit is forgat a fejében. Andreas elővette a mobilját a zsebéből, és gondosan kikeresett egy telefonszámot. Amikor végre megtalálta, megnyomta a hívás gombot.

— Halló! Szervusz, Andreas Moldani vagyok. Megoldódott már az a kérdés, amiről a múltkor beszélte? – kérdezte egy férfi ismerőst. Veronika számára egyértelműnek tűnt, hogy nem. — Én találtam valakit, aki feltehetően szívesen benne lenne egy cserébe. Ha gondolod, gyere be hozzám holnap este, és összehozlak benneteket! – mondta, majd letette a telefont.

— Úgy néz ki, megoldódik a dolog – motyogta, de a lány nyomát se látta rajta elégedettségnek. Természetes volt számára, hogy mindig minden úgy alakul, ahogyan ő azt elképzei. Amikor megfogyatkoztak a vendégek, Veronika végre érkezettnek látta az időt, hogy komolyan beszélgessen a férfival. Andreas éppen a számlákat rendezgette az irodában. Amikor megpillantotta a fiatal lányt az ajtóban, rögtön kiolvasta a szeméből szándékait. Veronikának szólnia sem kellett.

— Jövök – mondta, és felegyenesedett a székéből. Leültek a bárpulthoz legközelebb eső asztalhoz. A férfi megvárta, míg Veronika magában megfogalmazza mind azt, amit tudni szeretne.

— Szeretném ott folytatni, ahol abbahagytuk – mondta határozottan. — Ki adott megbízást, hogy segíts nekem? Hogy bármi módon beleavatkozz az életembe? – kérdezte szinte számon kérően.

— Legyen úgy, ahogy akarod – bólintott a férfi. — Beszéljünk róla. Viszont, ha nem hiszel nekem, nem erőltetjük tovább a dolgot – egyezett bele Andreas ezzel a

különös feltétellel. — A megbízást egy olyan személytől kaptam, akit már sok életem át, támogattam. Fontos volt ez a számára, ezért újból felkért a feladatra – választott kimerően.

— Ki volt ez a személy? – kérdezte türelmetlenül a lány.

— Ez a személy, te voltál – árulta el a férfi.

— Hogy állíthatsz ilyet? – förmedt Andreasra.

— Válaszoltam arra, amit kérdeztél. Ha nem hiszel nekem, akkor itt befejezzük mára – mondta kissé haragosan a férfi.

— Jó, tegyük fel igaz, amit mondasz. Mikor, és hogyan kértelek erre? – Veronika tekintete elárulta, hogy bár igyekszik hinni a férfinak, mégsem tudja teljes egészében elfogadni a hallottakat.

— Amikor egy élet lezárul, a lélek visszatér a saját szellemi városába. Regenerálódik, és feldolgozza mindazt, amit megélt a legutolsó életében. Van, aki viszonylag gyorsan képes erre. Van, akinek több idő kell hozzá. Nem vagyunk egyformák, és az is bizonyos, hogy nem egyformák a gondjaink sem – kezdte a magyarázatot Andreas.

— Értem. A mennyországról beszélsz – bólintott a lány.

— Ez a hely, amiről beszélek, olyan, mint egy állomás. Érkezés és távozás között, néha nagyon sok idő telik el. Viszont előfordul, hogy szinte azonnal indulni kell, és újra le kell születni. Ez nagyon sok mindentől függ. Ki milyen fejlettségi szinten van, mit kell tanulnia, milyen tapasztalatokra van szüksége. Egy támogató segítségével, megtervezi a lélek a következő leszületést, és annak minden eseményét. Megtervezi a találkozásokat szinte percre pontosan. Amíg ezen munkálkodik, ebben az átmeneti otthonban, vagyis egy szellemi városban él. Egy rendezett, nyugodt, békés környezetben, ami nagyon hasonlít a Terrára, azaz a Földre. Ez azért van, mert gondolati energiák működtetik. Ott több száz évvel előbbre jár a tudomány – a

férfi komoly tekintete arról árulkodott, hogy igazat mond. Veronika legbelül tudta, nincs miért kételkednie Andreas szavahihetőségében.

— Amikor megterveztem az életem, mit kértem tőled? – kérdezte a lány.

— Arra kértél, hogyha a fejlődésed nem a megfelelő irányban halad, akkor avatkozzam be. Lépjek újra az életedbe, és emlékeztesselek mindarra, amit már korábban megtanultál – felelte a férfi.

— Erre, amit elmeséltél nekem? Tehát, letértem az útról? – nézett szomorú szemekkel a lány.

— Időnként, más emberek hatására, vagy bizonyos körülmények megváltozása miatt, ez megtörténik. Nem azt jelenti, hogy sikertelen a küldetés. Azt mutatja, hogy tovább tart, neheztett körülmények között. Nincs mért aggódnod, itt vagyok, hogy segítek – simította meg szeretettel a lány arcát.

— Köszönöm – bólintott szégyenkezve Veronika. – Ne haragudj, hogy nem hittem neked. Te kimondottan azért születtél le, hogy nekem segíts? Biztosan vannak más feladataid is – kérdezősködött tovább.

— Mára ennyi elég lesz. Túl sok ez egy napra – mosolyodott el Andreas. – Mindennek meg van a maga ideje – mondta, majd felállt az asztaltól.

— Várj még! – kiáltott utána a lány. – Hogyan tudsz végül segíteni Béla barátodnak? Árudd el, kérlek! – könyörgött, de Andreas hajthatatlannak bizonyult.

— Holnap kiderül – felelte. – Lassan záróra, ideje az üzlettel is foglalkozni – utasította a lányt.

— Igenis főnök! – pattant fel Veronika, és újra munkához látott.

MÁSODIK FEJEZET

Miközben a zárással kapcsolatos feladatait végezte, folyamatosan Andreas körül jártak a gondolatai. Bizonyos kérdések megválaszolás nélkül maradtak, amik egyre jobban foglalkoztatták őt. Hihetetlen, hogy csupán egyetlen napot töltött a férfi társaságában, és máris úgy érzi, mintha egy örökkévalóság óta ismerné. Egy olyan kötelék kötötte őket össze, amihez még csak hasonlót sem tapasztalt. Mi lehet ez a csodálatos érzés? – tűnődött el. Mért lebeg folyton Andreas arca a szeme előtt? Mi történik vele? Megbabonázták talán?

Bármi legyen is az, sohasem tapasztalt ehhez foghatót. Áldott volt már az első pillanat is, amikor meglátta őt. Eddig azt hitte, csak a szerelem képes ilyen érzéseket ébreszteni, de ez nem az volt. Sokkal több annál.

A férfi közelében felsőbbrendű energiát érzett, amihez foghatót még soha nem tapasztalt, és talán nem is fog többet. Nem akarta elveszíteni az érzést, ami hozzá kötötte. A tegnapihoz képest, mintha egy új ember lett volna. Átalakult az egész belső világa. Pedig nem volt rosszban eddig sem önmagával, de ez a megújulás, minden várakozáson túltett. Mintha szárnyakat növesztett volna, és ezzel együtt szabaddá vált.

Késő este volt már, de alig tudta álomra hajtani a fejét. Egyik gondolat követte a másikat, csak úgy cikáztak a fejében. Olyannyira nyugtalan volt, hogy úgy érezte, menten megőrül. Felkelt az ágyból, magára kapta a köntösét, és elindult le a konyhába. Egy pohár langyos tej ilyenkor